

Jednoho večera jsem s ní seděl v nemocniční kantýně a zahlédl kolemjdoucího muže, který na Valerii letmo pohlédl, jako by se s ní znal. Cítil jsem, že si ho všimla, přestože jeho pohled neopětovala.

O několik dní později jsem jí řekl, že musím ihned odjet do Kalifornie. Jelikož Valerie plánovala, že se mnou stráví víkend ve městě, navrhl jsem, aby jela se mnou. Odmítla to však s tím, že do města právě přijela její dávná přítelkyně. Dal jsem jí klíče od bytu, který znala, a v pátek jsem jí zavolal, že se dřív než v pondělí nevrátím.

Celé páteční odpoledne jsem strávil v bytě přípravami na její návštěvu. Napsal jsem jí na lístek číslo mého telefonu v San Francisku a pak ještě další vzkaz, kde jsem jí vysvětlil, že zvukový systém napojený na televizi, rozhlas a přehrávač nefunguje. První vzkaz jsem položil na stůl, druhý jsem přilepil na reprosoustavu, kterou jsem odpojil. Pak jsem vzal film, založil ho do fotoaparátu, k němuž jsem připevnil elektronický blesk, přišrouboval teleobjektiv a fotoaparát uložil v mé skrýši ve fotokomoře.

Za soumraku jsem zaslechl první otočení klíčem. Věděl jsem, že mám nejméně minutu k dobru, než budou otevřeny všechny tři zámky. Poté co jsem zhasl a zatáhl za sebou zvukotěsný závěs, jsem se odebral do fotokomory. Falešnou stěnu jsem odsunul, ještě než cvakl poslední zámek. Zalezl jsem do skrýše.

Vstupní dveře se otevřely. Uslyšel jsem Valerii a nějaký mužský hlas. Rozsvítla a dělala si legraci z mých třech zámků a zvukotěsného závěsu. Muž poznamenal, že nechápe, proč udržuje intimní vztah s podivínem, jako je Tarden. Valerie našla můj první vzkaz a přečetla ho nahlas. Pak zapnula rádio. Když uplynulo několik minut, a nehrálo, začala kontrolovat ostatní knoflíky a objevila můj druhý vzkaz.

Naslouchal jsem, jak Valerie provází svého hosta po kuchyni a ukazuje mu fotokomoru. Když si muž prohlížel zvětšovač, stál jen několik centimetrů ode mě.

Mluvili o tom, že si někam zajdou, ale než odešli, pomilovali se na koberci jen několik kroků od mé skrýše. Seděl jsem ve tmě a cítil se jako slepec

se zvláště silně vyvinutým sluchem. Valerie se při milování s tím mužem projevovala hlasitěji než se mnou. Později, když se spolu uvolněně sprchovali, jsem se dověděl, že je ženatý, ale rozvádí se, a až bude volný, chystá se s Valerií oženit.

Oblékli se a odešli. Udělal jsem si sendvič, chvíli jsem si četl a pak si opět zalezl do svého úkrytu a usnul jsem. Valerie a její přítel se vrátili pozdě. Byli opilí a povídali si, kde spolu tancovali. Pobavilo mě, že Valerie, ačkoliv byla opilá, nezapomněla zamknout všechny tři zámky a zatáhnout závěs, aby mě zpomalila, kdybych se náhodou nečekaně vrátil. Muž odešel do sprchy a spokojeně si prozpěvoval. Valerie zatím otevřela rozkládací gauč a vytáhla ze skříňe příkrývky a polštáře. Když se muž vrátil z koupelny, začal připravovat něco k pití, zatím co se sprchovala ona.

Poté co se pomilovali, se na mě v jednom kuse vyptával a obzvláště ho zajímal svěřenský fond, který jsem pro ni hodlal zřídit. Valerie mě podezřívala, že jsem jí něco takového navrhl jen proto, abych zjistil, jak Američanka zareaguje na tak bizarní koncept. Měla za to, že jsem ve skutečnosti nevěřil, že by něco takového přijala.

Muž navrhl, že když tak strašně toužím ji ode všeho osvobodit, měla by ty peníze použít na to, aby se osvobodila ode mě.

Později se zeptal: „Co na tobě ten Tarden vlastně má tak rád?“

„Možná, že totéž, co se na mně líbí tobě,“ odpověděla.

„Ne, vážně. Co pro něho děláš, co pro něho nemůže udělat žádná jiná?“

„A co dělám pro tebe, co žádná jiná?“

„Miluji tě,“ řekl. „Chci si tě vzít a mít s tebou dítě. Je mi jedno, co pro mě můžeš či nemůžeš udělat. Tarden tě ale nemiluje. Sama jsi mi to řekla. Ten tě citově, sexuálně a jakkoliv jinak vysaje, jen bude moct. Pokud ho to pobaví, připustí dokonce i to, aby tě zneužili i jiní muži. Pověz mi, co po tobě chce?“

„Říká, že si přeje, abych byla součástí všeho, co dělá. Unavuje ho, že není s to s někým sdílet život, že balí holky, se kterými se příště už nemá v úmyslu vidět, holky, kterých využívá k vlastnímu vzrušení. Vypravuje mi, jak se

s nimi miluje. Pak, když leží na zádech se ztopořeným údem, zvedne nohy, hodí si je za hlavu a sám se vykouří.“

„Panebože, ten ale musí být jak z gumy!“ Dal se do smíchu. „K čemu pak potřebuje tu holku? Aby se na něho dívala?“

„Vzrušuje ho svým tělem. Je u toho dokonce i tehdy, když se vysává. Říká, že je to, jako by se oni dva milovali s nějakou třetí osobou.“

„A jak to je s ním a s tebou?“

„S těmi ostatními ženami se cítí ponížený. Vybere si je a ony jdou ochotně s ním. To se mnou si není nikdy jistý. Možná proto, že trávím tolik času mezi jinými muži. Když je se mnou, má pocit nadřazenosti, protože jsem to já, kdo si ho vybírá a dává mu před vámi přednost.“

„Přede mnou,“ řekl.

„Před tebou,“ souhlasila.

Uplynula nějaká chvíle než opět promluvil. „Nedokážu si tě prostě představit, jak se zmítáš pod tím starým kostnatým ptákem. To musí být podivná! Ten zvrhlík, jak tě píchá. Vlastně ne. Vsadím se, že tě pozoruje. Nemám pravdu? Dívá se na tebe, jak se ukážíš. Tak je to. Ukaž mi, k čemu tě nutí, co chce, abys dělala.“

Asi se pokoušel nějak s ní manipulovat, protože se začala hihňat a pak vykřikla bolestí. „Přestaň! To bolí!“ ječela a oba toho nechali.

„Co když se o mně doví?“ zeptal se.

„Bude mu to fuk.“

„Ale jestli pro tebe založí ten fond a ty si pak vezmeš mě...?“

Odmlčela se. „No a co?“

Přestali mluvit, jako když utne. Když jsem uslyšel muže chrápat, opustil jsem svoji skrýš a tiše jsem se vkradl do místnosti. Stál jsem za rozloženým gaučem a díval se na jejich nahá těla. Ve tmě jsem viděl pouze neurčité tvary. Namířil jsem na ně fotoaparát a stiskl na zkoušku spoušť. Vteřinový blesk je neprobudil, ale poznal jsem Valeriina milence. Byl to ten muž z nemocniční kantýny. V rychlém sledu za sebou jsem udělal několik snímků, přičemž jsem postupně přibližoval objektiv. Zachytil jsem Valeriina prsa vedle mi-

lencova ramene, její nohu přitisknutou k jeho noze, jeho loket dotýkající se jejího břicha.

Nerušeně spali. Jednu chvíli jsem je chtěl probudit a zeptat se Valerie, proč lhala, když mi zdůvodňovala, proč chce zůstat ve městě. Byla to volba, která mě při pomýšlení na volnost, jež jsem jí nabídl a na níž jsme se domluvili, znepokojovala. Ale nevzbudil jsem je. Místo toho jsem se tiše vrátil do úkrytu a usnul jsem. Nevylezl jsem z něho až do příštího odpoledne, kdy už byli pryč.

O dva dny později jsem zavolal Valerii, abych jí sdělil, že jsem zpátky ve městě a toužím se s ní sejít. Řekla, že se jí v mém bytě beze mne stýskalo a že sežene někoho, kdo by za ni vzal službu v nemocnici, aby se mnou mohla strávit noc.

Když přijela, byla rezervovaná, ale něžná a laskavá. „V době, kdy jsi byl pryč,“ řekla, „jsem se rozhodla opustit nemocnici a žít s tebou.“

Mluvil jsem a přecházel při tom po místnosti. „Chtěl jsem tě zbavit všech závazků. Pořád si ještě myslíš, že je to možné?“

„Ano,“ odpověděla. „Víc než kdy jindy.“

Sedl jsem si naproti ní a položil jsem jí ruce na ramena. „Ve tvém životě není nikdo jiný?“

Rozzářeně se usmála. „Nikdo. A proč taky?“

Jen tak, jakoby nic, jsem prohodil: „Jeden z údržbářů v domě mi řekl, že tě o víkendu viděl s nějakým mladým mužem. Považoval ho za mého syna.“

Odpověděla mi zcela klidným hlasem. „Ach, ano. Potkala jsem jednoho starého přítele z medicíny. Léta jsme se neviděli a tak jsem ho vzala nahoru na skleničku. Chvíli jsme si povídali a pak odešel. To je všechno.“

„Je mi něčím podobný?“

„Vůbec ne,“ smála se. „Je tlustý a taky už plešatý.“

Smál jsem se spolu s ní a podotkl jsem: „I tak by to mohl být syn starého kostnatého ptáka, jako jsem já.“

Upíjela kávu. „Starého kostnatého ptáka? Kde jsi to vzal?“

„Spousta lidí mi tak říká, protože jsem hubený a mám nos jako zobák.“

„Mně připadáš spíš jako velbloud.“

„Víš jistě, že chceš žít s velbloudem?“

„Kdy mám odejít z nemocnice?“ zeptala se.

Vstal jsem a zamířil k psacímu stolu. „Čím dřív, tím líp.“ Sedl jsem si a vytáhl z velké obálky několik černobílých fotografií.

Přišla za mnou ke stolu. „Co to máš?“

„Jen pár fotografií, které jsem nedávno pořídil. Podívej se.“ Podal jsem jí první fotografii. Pozvedla ji ke světlu.

„Trochu nejasná. Čísi loket?“

„Kolikpak velkých snímků loktu tady mám? Co tenhle?“

„To je rameno? Jsou všechny ty fotografie tak tmavé?“

„Jsi příliš kritická. Jejich jediným účelem je zobrazit lidi oddávající se pohlavnímu aktu. Na.“ Podal jsem jí zbytek fotografií.

Dívala se na jednu po druhé a přitom tuhla a mírně bledla. Nepřestala si je však prohlížet, dokud nepoložila poslední fotografii na stůl. Jen se jí u toho trochu chvěla ruka.

„Gratuluju,“ řekla a olízla si rty. „Škoda, že musíš důvěřovat skryté kameře.“ Pátrala po ní po stěnách a stropě. „Máš i zvukový záznam?“

„Ne. Jen ty fotografie.“

„Tak to je škoda. Kdybys býval nahrál náš rozhovor, věděl bys, že se jednalo jen o milence na jednu noc. Můžu ti říct, abys mi nevěřil, ale myslím, že i to je teď jedno.“

„Jedno ale není, že jsi mi lhala.“

„Bývala bych ti to řekla.“

„Kdy?“ vzal jsem ji za ruce. „Valerie, byl jsem tady, když jsi o mně mluvila.“ Nevěřičně se na mě podívala. „Tady jsi být nemohl.“

„Ale byl jsem tu, Valerie.“

„Ale jdi, Tardene! Špatné je už i to, že za tebe šmírovala tvoje kamera.“

„Vzpomeň si na ‚starého kostnatého ptáka‘. Moc dobře vím, co jsi řekla.“

„Chceš říct, že on a ty...?“ Tón jejího hlasu se změnil. „No tedy, Tardene. Tak ty se skutečně pokoušíš o to, abych ti uvěřila, že...“